

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστή και δεύτερον εθιμοθρονία χρόν
στην κλεινή ιδρυομένη γη τῆς Παρθενών.

Χίλια εθιμοθρονία κ' ἔτη
κ' ἄλλα γένητα Μπαρμπαλίη.

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομαί γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φερόγκα είναι μ ὄνο.

Γιὰ τὰ τένα ὄνωσ μισυ—ὁ ἑκα φερόγκα κ' ἴσ τὸ χέρι.

Δευτέρα Δεκαμβρίου,
μηνὸς ψυχροῦ και κρύου.

Ἐπιμοθρονία κ' ἔτη κ' ἔτη
και πολλοί βουλεύεται ὅτ' αὐτὰ.

**Φασουλῆς και Περιολέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π.—

Μακάριος, ἔρ' Φασουλῆ,
ποῦχει καιρὸ νὰ πηλαλή,
και μὲς ὅτ' οὐκράτος τῆ Βουλῆ
νὰ στρώη τὴν ἀρία του
γιὰ τὴν φτωχὴ πατρίδα του.

Ποῦ μ' ἔνα πέταγμα γοργὸ
θερμὸς λαοὺς ἐνώνει,
και βλέπει τὸν Πρωθυπουργὸ
μπαρτσοῦ μὲ τὸν Τίτῶν.

Μακάριος, ὅπου θαρρεῖ
σὲ Φιλελλήνων ταλαίται,
και λέει πάντα πὸς μ' ἔμορε
καλὸ νὰ βγάλουν κ' αὐτάι.

Μακάριος, ποῦ σὲ τιμαὶς
ὕποδοχὸν ἐπιτίθει,
και περιμένει συνδρομαί
και προκοπὴ σαλπίζει.

Μακάριος, ποῦ καινεῖς
δὲν τὸν ταράττει χλεύη,
κ' ἔνθ κοιμάται λεηνηὸς
ἡ μοῖρα του δουλαίει.

Μακάριος, ὅπου θαρρεῖ
ὅτ' οὐς ἔνοιος πλήρης θάρρους,
και μόνος του παραληρεῖ
πολλὰ γιὰ τοὺς Βουλγαροῦ.

Ποῦ μὲς ἀπὸ τὸ στρώμα του
τοὺς στρώνει ὅτ' οὐνήγῃ,
και τὸ μεγάλο στόμα του
τρεις πιθαμαίς ἀνοίγει.

Και μ' ἔσυχῃ ψυχῇ και τοῦ
και χάσκων ἐν ἀνάσῃ
θαρρεῖ πὸς μόνος τούρανοῦ
χαϊρικοὸν δὲ πέτῃ.

Μακάριος, ἔρ' Φασουλῆ, ποῦχει καιρὸ γιὰ χάσιμο
και μὲς ὅτ' οὐκράτος τῆ Βουλῆ
πυγαίνει τὸ σωτήριο
νὰ δῆ κομμάτων ζύμωσι, νὰ δῆ κομμάτων βράσιμο.

Μακάριος ὁ κουρελῆς
κ' ὁ κάθε Πανσκανῆς,
ποῦ συζητῇ πρὸ τῆς Βουλῆς
περὶ Μακεδονίας.

Μακάριος, ποῦ σὲ Βουλῆς, τυγαίνει μεγαλεία,
ἀν στέλλῃ χαιρῆτίματα θερμὰ στὴν Ἰταλία.

Μακάριος, ὅπου λουοῖ σὲ νάματα ποιητικῶς
μεγάλῃς τοῦ Λεβιδῶ,
ποῦ ποιητῆς ἐκ φροσῶς
ἐπιλάσθῃ, ἔρ' κασιδι.

Μακάριος, ποῦ τοὺς εἰρηνοῦς
τῶν λόγων τῶν διαβάσει,
και μὲ πατέρων μας κορομοῦς
νυχθημερὸν ρεμβάσει.

Ποῦ ἐξαφῶνιματα χηρῶν
ἀκοῦει ὀγιος σβόλια,
κ' ἔκ τῆς Βουλῆς τῶν Ἀθηναῶν
πετῇ ὅτ' ἄ Καπιτώλια.

Μακάριος, ἀγαπητέ,
ὅπου τὸν στέργο τοῦ ποτέ
γιὰ τίποτα δὲν θγάζει,
καὶ δίγως πάθος καὶ γαλὴ
πηγαίνει μέσα στὴ Βουλὴ
γιὰ γούστο καὶ γιὰ χάξι.

Μακάριος, ποῦ συγχωρεῖ
κί' ὄλους τοὺς ἀμνηστειῖς,
καὶ λόγων ἄβλους ἴστορεῖ
κί' ὅ, τι τοῦ' ποῦ πιστεῖς.

Ὅπου παρά ποτ' εὐμενεῖς
ὑπολογίζει φίλους
τῶν Στέμματος τοὺς συγγενεῖς
καὶ τῶν Ρωμῶν τοὺς στύλους.

Ποῦ γύρω τοῦ φωτοβολεῖ
τῶν προστατῶν ἡ σκέπη,
καὶ τοὺς Ρωμῶν, ἐπὶ Φασουλῆ,
καὶ τοὺς Ρωμαίους βλέπει
νὰ τῶνε μακαροῦνα
ἀ' ὄλοχρσα πηροῦνα.

Ποῦ μὲ χί χί καὶ μὲ χὰ χὰ
τὴν κάθε μυῖγα σφίγγει,
καὶ σφίγγεται κί' ἀγκουμαχῆ
πῶς θὰ τῆς ἐγάλη ζήγκι.

Μακάριος, ποῦ δὲν θρηνεῖ γιὰ τόσαις δυστυχίαις
καὶ περκατεῖ στὰ Ζάππεια καὶ ὅτῃς Δενδροστοιχίαις,
κί' ἀκούει μὲ πολὺ οὐνετὰ
τῆς μουσικῆς τῆς νόταις,
κί' Ἀγγιλιέτας ἀπαντῆ
πολλοὺς μὲ ρεδιγχοῦταις.

Καὶ μὲ τοὺς τόνους τοὺς γλυκεῖς
κικανιζούσης μουσικῆς
ἀκούει καὶ τὸν κοπετὸν
προσφύγων' Ἀγγιλιετῶν

Μακάριος, ὅπου θαρρεῖ γιὰ θεσπεσίους φθόγγους
βαρεῖς προσφύγων ἄγγουος,
κί' ἐπικούω πρέπει κερισσῶς
ν' ἀξιωθῆ μεγάλοι,
ποῦ δὲν τὸν ἐθίξε ποσῶς
τὸ πῦρ τῆς Ἀγγιλιέλου.

Μακάριος, ποῦ μὲ σκαρὶ
γεννᾶται παχυδέριμου,
καὶ ὅτῃ φιλότιμον θαρρεῖ
τῆς ράτσας τῆς ἐνθέρμου.

Μακάριος, ποῦ μέλλοντα φαντάζεται στρατεύματα,
καὶ μακαρίζει τοὺς Ρωμῶν, κί' ὄλαις τῆς συμμαχίας των,
καὶ γιὰ Προϋπολογισμῶν καινούρια περισσεύματα
τροχιεῖ πατριωτικῶς τῆς ὀδοστοιχίας των.

Μακάριος, ποῦ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων τὴν ἀγέλην
κυντὰς ὑπερπαῶν,
καὶ ξεφωνίζει σήμερα θερμότεας φιλέλληνας
πῶς εἶναι κί' ὁ Σουλτάνος.

Μακάριος, ποῦ καρτερεῖ πολλὰ κί' ἀπὸ τὴν Πόλι,
πολλὰ κί' ἀπ' τὸ Μαρόκο,
ποῦ πᾶνε μὲ τοὺς στόλους τῶν Φραντζέζοι, κί' Ἰσπανιέλοι
γιὰ νὰ τοῦ κάνουν μπλόκο.

Μακάριος, ποῦ καρτερεῖ καινούριαις Ἀμπαζίαις,
κί' εἰς οὐρανὸς εὐτυχῶν
'μυρίεις δενδροστοιχῶν
ἐρατεινάς γαζίας.

Μακάριος ὁ πορευθεῖς πρὸς Κεντρικὸς Ταξιῶς
καὶ κλαίων κάθε πρόσφυγα καὶ νῆστιν πολυτλήμονα,
μακάριος, ποῦ σὲ καιροὺς κυντὰζει λευχειμίας
τὴν πότνιαν μητέρα μας παρθενικῶς λευχειμιονα.

Φ. — Μὲ τούτους τοὺς μακαρισμοὺς μοῦ' πήρες τὸ τσερβέλο,
δραβόλο Σγκαρέλο.

Μακάριος, ποῦ πάντοτε τὸ κράτος μακαρίζει
καὶ δι' αὐτὸ μακαρισμοὺς ἀδάκοπα γκαρίζει.

Μακάριος, ποῦ λησμονεῖ βρυκόλακας τῶν τάφων,
καὶ βλέπει ράτσας βουλεωτάς,
ὅπου γυροῦν κατ' αὐτάς
κατάθεσιν ἐγγράφων.

Μακάριος, ποῦ τὸ πρωτὶ πίνει καφφέ μὲ γάλα
κί' ἐγκυπτεῖ μέσα σὲ χαρτὰ σπουδαία καὶ μεγάλα.

Μακάριος, ποῦ μελετᾷν
μέσα σὲ τόσον κοπετὴν
τὰς βίβλους τῶν διπλωματῶν
μαθαίνει πῶς τελώσαμε παντοειδῆ ζητήματα
καὶ τοὺς Βουλγάρους, κάναμε καὶ τοὺς Ρωμῶν τοὺς θρόμματα.

Μακάριος, ποῦ τὰ χαρτὰ διαβάζει τὰ ποικίλα,
καὶ τὴν Ἑβραϊκὴν θλασμεῖ,
ποῦ δὲν μᾶς δίνει συδρομὴ
καὶ μᾶς παιδεύ' ἡ σκόλα.

Μακάριος, ποῦ τὰ χαρτὰ κυντὰζει τὰ σπουδαία,
καὶ βλέπει τὰ φρονήματα τῶν Φράγκων τὰ χυδαία.
Μακάριος, ποῦ μελετᾷ στὴν ἀνακατοσοῦρα,
καὶ κρίνει μετὰ προσοχῆς
τοὺς Μέτερνιχ τῆς ἐποχῆς,
καὶ ἔρισκει μὲ τὴν κρίσι τοῦ πῶς ἔχουν ἔπεσοῦρα.

Μακάριος, ὅπου ζητεῖ τὰς βίβλους τῶν κυρίων,
τούτέστι τῶν διπλωματῶν καὶ τῶν καγγελαρίων,
τὴν κίτρινη, τὴν πράσινη, τὴν ἔσπρη καὶ τὴν μαύρη,
καὶ προσπαθεῖ μὲς στὸ σωρὸ
καὶ τὸν κακό μας τὸν καιρὸ
καὶ τὸν ψυχρὸ μας νάβρη.

Μακάριος, ὅπου χαρτὰ βαστάζωντας ἀπὸρρητα
'μπροστὰ μὴ θάρρος προχωρεῖ
καὶ δι' αὐτῶν παρηγορεῖ
προσφύγων γυναικόπαιδα φτωχὰ κί' ἀπαρηγόρητα.

Μακάριος, ὅπου κυντᾷ πῶς οἱ σοφοὶ Μινιστροὶ
μὲ τοὺς μεγάλους τοὺς σκοποὺς
ἀπὸ Βουλγάρους καὶ λοῖποὺς
ἐπῆραν τὸ καπίστρι,
καὶ τὸ χάρισαν σ' ἐμᾶς,
ὅπου ζητοῦμε συνδρομάς.

**Ἡ Θύελλα Παλλούσα
κι' ἡ Τζωρτζοναυκρατούσα.**

Μακάριος, ποῦ χάνεται γιὰ τὴν διπλωματία,
κι' ἀκούει τώρα προσήνης
πῶς κι' ἔνας Μπαλόουρ εὐγενής
μέσ' ἀπὸ τὴν Σικαγία
μὰς ἐπλεξε περιφανὲς καὶ φωτεινὸν ἔγκωμιον,
ποῦ σὲν καὶ τοῦτο πουθενὰ δὲν ἔγινε παρόμοιον.

Μακάριος ἀλθινά,
ποῦ πᾶν' ἀπλόνη τραχανά,
καὶ πανταχοῦ φιλέλληνας ἀνακαλύπτει πούρους,
κι' ἀκούει πῶς: Εὐίσασκεν γιὰ τοὺς Ὀνογουδιούρους
κι' ἡ Λαΐδες, κι' ἡ Μυλλαΐδες,
καὶ πῶς γι' αὐτοὺς χειροροτοῦν,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς παραιτοῦν
νὰ πίνουν καρφιλῆδες.

**Ἐκθύρημα τοῦ Ἐκροφράτη,
τοῦ νέου Στρατηλάτη.**

Π. — Πήγα' στῆς Βουλῆς τὴν σάλα
μὲ τὰ πρῶτα τὰ μαλά,
κι' εἶδα κόμματα μεγάλα,
κι' εἶδα κόμματα πολλὰ.

Κι' εἶπα: τίνοσ' ἔναι τοῦτο,
ὅπου παίζει τὸ λαγοῦτο;
κι' εἶπα: τίνοσ' ἔναι ἐκεῖνο,
ὅπου παίζει τὸ κλαρίνο;

Κι' εἶδα, καύκαλο στραβό,
δίπλα' στὸν Μαυρομιχάλη
Κρεατινίτη, Καναδοῦ,
καὶ λυγίσθηκα τὸν Ράλλη.

Φ. — Μὰ κι' ἐγὼ, παλαιοκαυκάλα,
πῆγα' στῆς Βουλῆς τὴν σάλα,
κι' εἶδα καὶ τὸν Κεκουραίο,
τὸν ἱππότη τὸν ὠραίο,
γιὰ πολέμους νὰ κορώνη
καὶ νὰ λήθ' τὸ καὶ τό,
πῶς θὰ κάνωμε Στρατὸ
πρὶν περάσουν δύο χρόνοι.

Τί χαρμόσυνο μακάτο! ...
τὸ τραπὸ Σερασκεράτο
τώρα πῆδ' δὲν χωρατοῦσε
καὶ καθένας τὸ πιστοῦσε.

Θὰ τὸν κάνωμ' ἐπὶ τέλους,
Περικλῆτο μου, κι' ἐμεῖς,
καὶ θὰ ἐλέησ' Κολονέλου,
ποῦ γι' αὐτοὺς δὲν ὀδύμησ'.

Εἶς ἐκεῖνον τοῦ τὸν τόνον
ἐπληρώθησαν κενά,
καὶ λαοὶ κρατῶν γειτόνων
ἐμελέτησαν καινά.

Ἄργοντες καὶ Βασιλεῖς,
ποῦ δὲν ἔβηναν λεπτὸ
γιὰ Ρωμηοὺς λογοφιλεῖς,
τὰ χρειάσθησαν γι' αὐτό.

Τοὺς ἐπῆγε πρὶν κι' ἔνα
κι' ὅλοι τὰχαν σὲν χαμένα,